

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ. Вие все се шегувате. Впрочемъ, случая, не е съвсѣмъ уместно.

РОМАНОВЪ. Защо?

ЖОРЖЪ. Разбира се, че не е хубаво да се подиграва те съ чувствата на единъ баба.

ПОПОВЪ. Нали азъ имамъ право, г-нъ председателю?

ПРЕДСЕД. Разбира се, разбира се.

ЖОРЖЪ. Инж. Романовъ никага не е ималъ дѣца и не разбира?

ЕЛЕНА. Моля ви, г-да, защо не седнете?

ПОПОВЪ. Да, азъ съвсѣмъ забравихъ.

РОМАНОВЪ. А кой ще ни представи?

ПОПОВЪ. Почакай Романовъ, ти все искашъ всичко да върви като машина. /като сочи Андрей/ Моя синъ. /последователно сочи/ Г-нъ председателя на Управителния съвѣтъ на Дружеството, Инж. Романовъ - завеждающъ техническата служба и Жоржъ, тука всички така го наричатъ, - синъ на г-нъ Председателя.

АНДРЕЙ. Но азъ познавамъ г-нъ Председателя и синъ му още отъ по рано.

ПРЕДС. Съвършено вѣрно. Само, че вие сте се промѣнили, до неузнаваемостъ... възмажали сте.

РОМАНОВЪ. И тѣй, вие се завърнахте-е-е. Все пакъ-родината... Това е хубаво... да да, това е хубаво. Кадѣ бехте до сега, ако моя въпросъ не ви огорчава?

АНДРЕЙ. /смѣе се бодро/ Защо да ме огорчава? Не събилъ въ затворъ.